

Jindřiška

Před pravdou se nedá utéct. Zabila jsem svého malého brášku a zničila tak poslední pouto, které mě ještě vázalo s rodiči. Ten den se všechno zhroutilo jako domeček z karet, můj důvod k životu byl najednou ten tam a společně s ním i přesvědčení, že každý život – i ten můj vlastní – má význam a je důležitý. Adámkova tvář se mi často vracela ve snech a já nebudu nikdy schopná zapomenout jeho zoufalý, zděšený pohled a poslední výkřik...

Stalo se to na začátku zimy před osmi lety. Na malém městě se nic neututlá, takže se ta zpráva rychle rozšířila. Dlouhé měsíce jsem si v duchu přehrávala tu hrůzu a přemýšlela: Jak se to všechno vlastně seběhlo? A co jsem mohla udělat, abych jeho smrti zamezila? Jenže celý ten den mám v mysli zahalený mlhou. Jasně mi bylo jenom to, že mrzlo, až praštělo, a on se do ledově studené vody místního rybníka probořil, protože ho tenký led neunesl.

Rodiče se mnou od toho dne sotva promluvili. V jejich očích jsem byla vinna smrtí jediného dítěte, které milovali.

Vím, že to je dost odvážné a závažné tvrzení, ale již roky před tou nehodou jsem podkryla závoj své naivity a připustila si, jak se věci doopravdy mají. Byla jsem chyba, nechtěné dítě. Přítěžek. Viděli se pouze v Adámkovi, a já je o něho připravila. Víc už jsem se prohřešit nemohla.

Nebránila jsem se tomu obvinění, věděla jsem totiž, že si jejich nenávisť zasloužím. I já jsem brášku nade všechno milovala a nebyla jsem schopná se přenést přes fakt, že už ho nikdy neuvidím. Byl to veselý čtyřletý klouček s dokonalým úsměvem a bez něj to prostě nebylo ono.

Nejhorší na tom bylo, že na rozdíl od rodičů mě měl upřímně rád. Přišla jsem tedy o jednoho z pouhých dvou takových lidí. Troufla bych si tvrdit, že nebýt tety, dávno bych přišla o rozum. Kdykoliv jsem potřebovala společnost, pomocnou ruku, porozumění nebo rameno k vyplakání, ochotně se mi nabídla.

Právě za ní jsem teď měla namířeno. Po ranní směně v pekárně jsem se sice vrátila domů, abych se pustila do učení, ale stačilo krátké setkání s rodiči, a já se musela vzdálit.

Bydleli jsme v Třebíči, ale oba rodiče pracovali v Jihlavě jako právníci. Pokud ovšem měli nějaké jednání s místními klienty, pozvali si je domů, aby oběma stranám ušetřili spoustu cestování. Já jsem se vždycky držela stranou, nejen abych nerušila jejich návštěvu, ale taky proto, že všechny vyvádělo z míry, jak okatě mě přehlížejí.

K tetě jsem to vzala poklusem, širokým obloukem jsem obešla osudný rybník a poslední čtvrt městečka a pak jsem proběhla lesíkem. Výhled na tetin statek se mi otevřel hned, jakmile se rozestoupily stromy. Viděla jsem ji, jak kartáčuje vysokého hnědáka. Narovnála se a zahlédla mě přes jeho hřbet.

„Ahoj, Jindřiško, broučku,“ zvolala a rozpráhla náruč. Dělal to tak léta a pokaždé mě pevně objala, ačkoliv jsem se s ní viděla denně. Nejspíš se snažila mi vynahradiť to, co mi rodiče odpírali. Nikdy bych jí nedokázala říct, aby přestala. Cítila jsem se v jejím objetí v bezpečí.

„Ahoj, teto,“ vydechla jsem a přivinula se k ní.

Pevně mě stiskla a nato vykročila ke stájím.

„Dneska odpoledne mám vyjíždku, ale potom si spolu sedneme a vymyslíme, jak oslavíme tvoje narozeniny. Dvacet. Páni!“

Rozesmála jsem se. Vždycky si dala záležet, abych si narozeniny užila.

„To by bylo fajn. Nikam nespěchám, naši mají doma jednání. Vypadalo to, že teprve začali...“

Přikývla. Naučily jsme se celou tu situaci mezi mnou a rodiči nijak moc nerozvádět. Takové debaty nikam nevedly, jen k tomu, že jsme potom byly obě rozrušené.

Podala mi druhý kartáč a hlavou kývla ke koni uvázanému vedle. Sama se vrátila ke kartáčování.

„Jak se má paní Lukášová?“ zeptala se.

„Byla v dobré náladě jako obvykle.“ Měla jsem štěstí, že mě zaměstnala zrovna ona, i když to vlastně úplná náhoda nebyla. Práci mi domluvila teta, která s paní Lukášovou udržovala přátelské vztahy. Její dcera totiž už léta chodila pravidelně na tetinu farmu, aby se za poloviční cenu projela na koni. Paní Lukášová vlastnila pekařství na hlavní třídě a byla jedním z nejhodnějších lidí ve městě. Dávala mi tolik směn, kolik jsem při škole zvládla.

Chvilí jsme se bavily o pekařství a potom i o vyjíždkách, jež měla teta na zbytek týdne domluvené. Pak si začala mnout krk a prohlásila, že se potřebuje napít.

Konečně jsem si ji pořádně prohlédla. Měla tmavé kruhy pod očima a navzdory venkovnímu teplu jí z tváře vyprchala všechna barva. Vypadala, že je zralá na postel. Nebo spíš na dovolenou.

„Jsi nějaká bledá,“ nadhodila jsem jemně. „Není ti nic?“

„To se ti jenom zdá.“

Zakoulela jsem očima. Teta měla sklon všechno zlehčovat a nepotrpěla si na přehnanou péči. Doma si teď ale ztěžka sedla do křesla, jako kdyby najednou přišla o všechnu sílu, a zavřela oči. Dělal tak vždycky, když se jí udělalo špatně.

„Vezmu tu vyjíždku za tebe, jestli chceš,“ navrhla jsem.

„Tebe mi seslalo samo nebe,“ vydechla. „Měla jsi pravdu. Jsem nějaká unavená...“

Sáhla po malé kožené tašce a zkušenými pohyby dlouholetého diabetika si změřila cukr z kapičky krve. Vytáhla jednu kapsli inzulinu a natáhla obsah do stříkačky. Viděla jsem ji to dělat tolikrát, že bych byla schopná to zvládnout sama.

Venku se ozvalo skřípění kol na šterkové příjezdové cestě. „Zákazníci jsou tady,“ řekla jsem a vyskočila. „Tak za hodinku. Ty si zatím odpočiň...“

„Jenom na pár minut. Mám na korbě pytle s ovsem a otrubami. Potřebuju si v kůlně udělat pořádek.“

Vybavila se mi malá místnost, kam teta ukládala krmení pro koně. Všechno leželo na obrovské nepřehledné hromadě, vyznaly bychom se v ní snad jen my dvě.

„Zapomeň na to,“ houkla jsem ode dveří. „Udělám to já, až se vrátím!“

Otevřela jsem dveře. Mezi nohama se mi propletla tetina tlustá zrzavá kočka. Nevěnovala mi žádnou pozornost a hnala se za svou paničkou. Jako dítě jsem si s ní ráda hrála, a tak mě mrzelo, když najednou o mou společnost neměla zájem a místo toho se neustále motala kolem tety. *Neber si to osobně*, chlácholila mě teta, *prostě ji ke mně přitahuje cukrovka. Nemůže si pomoci*. Na to podivné kočičí chování už jsem si zvykla.

Vyšla jsem ven a vydala se za ženou, která s sebou měla dvě malé holky, jež hladově pokukovaly po koních uvázaných u ohrady.

„Paní Zlatka?“ oslovila mě žena a napřáhla ruku.

Stiskla jsem ji. „Jmenuju se Jindřiška, Zlatka je moje teta. Koně už jsou připravení, pojdte za mnou.“

Do předminulého léta jsem na vyjíždku sem tam vyrazila s tetou a jejími zákazníky. Pak se teta nechala přesvědčit, že je dokážu vést sama, a já za ni občas zaskočila, když měla moc práce nebo se necítila nejlíp. Ačkoliv by to nahlas nepřiznala, bylo poznat, že jí její nemoc dává zabrat.

Většinou šlo o hodinové výpravy do blízkého okolí, pokud se skupina neskládala ze zkušenějších jezdců, se kterými se dalo vyrazit na delší trasu. Tentokrát se ale paní nechala slyšet, že její dcery

nikdy na koni nesesedly, takže jsem všem nejdřív krátce vysvětlila základy jízdy na koni a teprve potom jsem jim pomohla do sedla. Obě holky nadšeně štěbetaly a hladily koně, zatímco jejich maminka se tvářila nanejvýš úzkostně.

„Není se čeho bát,“ uklidňovala jsem ji. „Tihle krasavci jsou pořádní klid'asové.“

Přesně jak jsem očekávala, žena se uklidnila, jakmile jsme prošli lesem a z kopce se nám naskytl výhled po okolí.

„To je nádhera,“ vydechla a přestala se soustředit na to, jak nesvá se v sedle cítí.

Vždycky jsem se řídila podle toho, jak se chovali zákazníci. Pokud nic neříkali, také jsem mlčela, s výjimkou pokynů. Pokud si chtěli povídat, mluvila jsem o koních, o místním městečku nebo o čemkoliv, o co měli zájem. Dnešní výprava byla spíše tichého rázu. Byl krásně teplý květnový den a mé svěřenkyně si vyjížd'ku užívaly do sytosti.

Po návratu jsem koním stáhla sedla, uzdy vyměnila za ohlávky a nechala holky, aby koním nabídly trochu sena. Pak žena zaplatila, rozloučila se a nahnala dcery do auta.

Nahlédla jsem na korbu tetina staříčkého auta a našla ji prázdnou. Teta si buď usmyslela, že dnes víc pomoci nepotřebuje, nebo si na mou nabídku nezapomněla. Poslední dobou byla hrozně zapomnětlivá... Zavrtěla jsem hlavou a vydala se za ní do kůlny.

Potkaly jsme se ve dveřích.

„Hotovo,“ usmála se na mě. „Teď si můžeme sednout a něco naplánovat. Mám v troubě zapečené těstoviny.“

„Proč jsi s tím nepočkala na mě? Neměla jsi ty pytle tahat sama.“

„Ale no tak, Jindřiško,“ zatvářila se naoko pohoršeně. „Musíme se o práci podělit. Nemůžeš si přivlastnit všechny zásluhy.“

Vydala se k domu a dřív než jsem se stihla ohradit a cokoliv namítnout, už navrhovala různé způsoby, jak oslavit moje narozeniny.

„Mohly bychom jet k tomu rybníku, kam jsem letos brala koně na dovolenou,“ řekla, zatímco na dva talíře nandávala dvě obrovské porce šunkofleků.

Byl to takový její zvyk, který si osvojila, když před léty chodila s Romanem, trenérem závodních koní. Zmínil se o tom, že když jsou koně přepracovaní, vyžádá si od jejich majitelů, aby mu dovolili je vyvézt ven. Vzal je k nějakému většímu rybníku či jezeru a nechal je, aby se vyběhali, vykoupali, napásli trávy a vylenošili se na sluníčku.

„Změna prostředí dělá zázraky, to bys nevěřila,“ řekl tehdy tetě. „Když se vrátíme, energie mají za dva a běhají, jako by jim u zadku hořela koudel. Taky bys to měla zkusit a ty svoje miláčky někam vyvézt.“

Teta se jeho nápadu chytila a každoročně teď s koňmi jezdila „na dovolenou“, jak tomu ráda říkala. Nikdy jsem ji na ty výlety nedoprovázela, protože mě od Adamovy smrti sužoval strach z vody. Blahodárné účinky jsem na koních ale vždycky poznala. Pohazovali hlavou, frkali a po vypuštění do ohrady vyváděli jako hříbata. V noci stáli s vystrčeným spodním pyskem a slastně zavřenýma očima.

„Zní to hezky,“ odpověděla jsem na její návrh. „Ale ne, nemyslím si, že bych chtěla narozeniny oslavovat u vody.“

„Máš pravdu... Tak na víkend vyrazíme stanovat. Letos jsme ještě nikde nebyly. Zavolám Romanovi, určitě bude vědět o někom, kdo si chce trochu přivydělat a zaskočí tu za mě.“

„Platí,“ kývla jsem, vděčná za to, že s ním udržovala dobré vztahy i po rozchodu. Občas si zavolali, i když se Roman loni odstěhoval do rodné vísky na druhý konec republiky, aby tam on a jeho bratr mohli hospodařit na vlastní pěst.

„Ty výlety nám letos zatím moc nevycházejí, promiň, broučku,“ zatvářila se utrápeně. Celou věčnost jsme spolu navštěvovaly místa, která teta už dlouho chtěla poznat nebo kde už byla a chtěla je

ukázat i mně. Poslední dobou se však četnost našich výletů výrazně snížila kvůli tetině pracovnímu vytížení, kvůli její cukrovce nebo kvůli nedostatku financí. Každopádně jsme si sepisovaly seznam podle toho, co nás zrovna napadlo, a seřazovaly jsme určitá místa podle důležitosti. Ta nejlepší a obvykle i nejvzdálenější připadla na naše narozeniny nebo jiné významné dny. Jindy jsme se vypravily někam do vcelku ucházející dojížděkové vzdálenosti, vydaly jsme se na cestu po některé turistické trase a užívaly si krásu přírody, památek či architektury.

„Ale slibuju, že pojedeme už brzy. Chybí mi to!“

Ještě chvíli jsme vymýšlely, kam příště vyrazit, než jsem neochotně zamumlala: „Měla bych jít domů a znovu si projít poznámky.“

Teta mávla rukou. „Nechápu, co si chceš opakovat, když už všechno umíš. Certifikát máš v kapse, to dáš levou zadní.“

„Jsem ráda, že mi tak věříš, ale nemůžu ke zkouškám přijít nepřipravená. A ani k tomu pohovoru ne.“

V týdnu mě čekal velice důležitý den. Rok pomaturitního studia cestovního ruchu jsem měla ukončit zkouškou, po níž jsem měla dostat certifikát, a ještě to samé odpoledne jsem měla jít na pracovní pohovor. Jednalo o pozici večerní recepční na jazykové škole, kde šéfovala další tetina známá, která mě víceméně znala, a vzhledem k tomu to měla být formalita. Jenže mně tak strašně moc záleželo na tom, abych tu práci dostala! Znamenala by pro mě totiž víc než jen pouhý přivýdělek. Společně s penězi, které mi chodily z pekárny, bych si po létě mohla konečně dovolit vlastní bydlení, dostat se tak od rodičů a konečně začít žít svůj život.

Už nějakou dobu jsem se poohlížela po práci, která by nekolidovala s mými směnami u paní Lukášové. Ty jsem si totiž chtěla nechat a k nim si pak přibrat ještě další někde jinde. Dvě práce znamenaly víc peněz...

Tohle byla jediná věc, na níž jsme se s tetou neshodly. Ona tvrdila, že bude lepší, když půjdu na vysokou a zajistím si tak co nejlepší budoucnost. Já už ale se studiem byla hotová. Zamlouvala se mi ta budoucnost, kterou jsme si s tetou vymyslely, a hlavně ta, v níž už nefigurovali máma s tátou.

Objala mě. „Za pár dní bude po všem, pak budeš mít od učení klid. A tu práci dostaneš, tím jsem si jistá.“

Jako už tolikrát, i teď jsem cestou domů přemítala o své situaci. U rodičů jsem původně nechtěla zůstat ani jeden jediný den po svých osmnáctinách, ale ještě o dva roky později jsem u nich stále žila. Peníze na pomaturitní studium šly společně se spoustou dalších výdajů z mé vlastní kapsy, a tak už jsem neměla na to, abych si hned našla podnájem. Když všechno půjde dobře a mně se podaří druhou práci získat, budou následující měsíce určitě strašlivě dlouhé. Už jen pomyslení na to, že mám odchod z domova skoro na dosah, ale ještě musím být trpělivá, mě přímo ubíjelo.

Ani rodičům to nebude po chuti. Ačkoliv po mém odchodu toužili stejně jako já, nesmírně dbali na názory ostatních. Nemohli mě jen tak vykopnout. Nesnesli by, kdyby se na ně někdo díval úkosem, protože své jediné dítě nechali živořit.

Bylo mi jasné, že by přijali jenom jedinou možnost. I v očích ostatních by bylo přijatelné se odstěhovat k tetě. Jenže její domeček zase nebyl vybavený pro více lidí. Dávno předtím, než ho koupila, věděla, že nemůže mít děti, takže se spokojila s obydlím čítajícím pouhou jedinou ložnici. Tam se vešlo akorát dvojlůžko a noční stolek po každé straně. Bylo nemyslitelné, abych se do toho stísněného prostoru vměstnala se všemi svými věcmi a chtěla tam žít.

Našeho plánu do budoucna jsem se držela, jako by na tom závisel můj život. Teta si už kdysi pohrávala s myšlenkou, že by ráda společně s farmou měla i penzion. Chtěla nabízet ubytování lidem, kteří milovali výlety do přírody a nejlépe na koňském hřbetě. Já tu představu rychle přijala za svou,

nejdřív jen tak v duchu, později i nahlas. Právě proto jsem se rozhodla vystudovat zemědělskou střední školu se zaměřením na chov zvířat, abych na farmě byla co platná. Kromě výletů na vysněná místa jsme plánovaly i stavbu penzionu na tetině pozemku. Byla to samozřejmě velice drahá záležitost, já však byla ochotná se zadlužit a pracovat do úmoru, jen abych sobě a tetě splnila tenhle sen.

To jediné, nedostatek peněžních prostředků, mě doteď drželo doma. Snažila jsem se šetřit, abych zbytečně neutrácela za vlastní bydlení. Touha být od našich pryč však byla silnější než kdy dřív a moje rozhodnutí dát na tetu a zůstat tam kolísalo tak dlouho, dokud jsem se nenechala svým srdcem přesvědčit.

Dům rodičů se přede mnou vynořil dřív, než jsem chtěla. Vešla jsem se svěšenou hlavou a koutkem oka zahlédla, jak mámě sedící v pracovně strnula ramena. Její prsty na okamžik zaváhaly nad klávesnicí, než se zase pustily do úporného bušení.

Načila jsem se s rodiči komunikovat beze slov. Podle přivřených očí, stažených rtů či dlaní sevřených v pěst se dalo poznat, že mám být potichu, nebo uklidit svůj nepořádek anebo zmizet. Máma teď nebyla ráda, že mě vidí, ale... nemohla mi přece zabránit chodit domů.

Vyběhla jsem po schodech do svého pokoje a sedla si k učebnicím za stůl.

Už dlouho před bratrovou smrtí jsem si všímala, jak zvláště se ke mně rodiče chovají, obzvláště ve srovnání s chováním k Adámkovi. Má nejranější vzpomínka vůbec toho spoustu naznačovala. V první školní den učitelka podle seznamu vyvolávala všechny žáky, aby si spojila jméno s tváří.

„Jindra Vránů!“ zvolala a já vstala.

„Zase se posad', drahoušku,“ prohodila konejšivě. „Ještě na tebe nepřišla řada.“

Nechápavě jsem na ni koukala, dokud ze mě nevypadlo:

„Já *jsem* Jindra!“

Rodiče mi říkali Jindra snad odjakživa.

„Ale...“ zamračila se a dál koukala do seznamu, jako by z něj snad mohla pochopit, proč mě proboha rodiče zapsali pod chlapeckým jménem.

Tehdy jsem si z toho nic nedělala, přece jen mi bylo teprve šest. Nad celou tou událostí jsem se pořádně zamyslela až o mnoho let později, kdy se konečně další střípky spojily v celek, a já *pochopila*.

Následovaly různé příhody. Dlouhé čekání před školní budovou, než mě rodiče vyzvednou, ruce, které mě odmítaly držet a vést, zapomenuté narozeniny a žádné pusy na dobrou noc... Po narození brášky pak to, že od něj si schovávali každou čárku, kdežto moji tvorbu bez mrknutí oka vyhazovali. Kreslení bylo mou velkou zálibou, ale ačkoliv jsem se mu věnovala denně a byla jsem v něm opravdu dobrá, žádné výkresy si nenašly cestu na lednici nebo na zeď v jejich pracovně.

Pokud nepočítám bratrovu tragickou smrt, největší ránu na duši jsem utrhla, když rodiče po té události změnili jmenovku na dveřích z „*Rodina Vránů*“ na „*Miroslav a Liliana Vránů*“. Jako bychom přestali být rodina.

Tehdy jsem v sobě přestala živit falešnou představu, že mě mají rádi, a začala jsem přemýšlet, proč to tak není. Na chvíli jsem to nechala být, ale obrovské napětí v domě postupně houstlo a já už to nevydržela.

Měla jsem štěstí, že ke mně teta vždycky byla upřímná.

Seděly jsme v jejím obývacím pokoji, usrkávaly horkou čokoládu a já přemýšlela nahlas:

„Ani si nepamatuju, kdy na mě naši naposledy promluvili... Máma včera dokonce předstírala, že s někým telefonuje, jen aby mě nemusela pozdravit. *Co* proti mně mají?!“ zajíkla jsem se a sklopila oči.

Teta se tehdy nejspíš rozhodla, že v patnácti patrně nadešel ten správný čas na to, aby mi všechno vysvětlila. Smutně se usmála a několikrát opatrně zatočila horkou tekutinou v šálku. „Nevím, jak bych ti to měla vysvětlit, aby ti to neublížilo... a nejspíš to ani nejde. Je mi líto, že to uslyšíš zrovna ode mě.“

„Uslyším co?“

„Pojď si sednout ke mně,“ poklepala na gauč, a když jsem přišla k ní, vzala mě za ruku.

„Tvoji rodiče už se znali moc dlouho, když se vzali. Jejich známi už dávno zakládali rodiny, ale oni dva ještě děti nechtěli. Možná jedno někdy v budoucnu, ale tenkrát se prostě chtěli soustředit na kariéru. Vždyť víš, jací jsou, když jde o práci...“

Kývla jsem.

„Tvoje máma nečekaně otěhotněla...“

Na chvíli se odmlčela, jako by přemýšlela, jaká slova zvolit dál.

„V práci se jí zrovna začalo opravdu dařit. Vybudovala si jméno a měla spoustu zákazníků, nechtěla v tak důležitém období odejít na mateřskou. Rozhodli se s tátou pro potrat, ale tvoje babička byla přísně věřící a o něčem takovém nechtěla ani slyšet. Snažila se Lilianě vtlouct do hlavy, že každé těhotenství... každé dítě je požehnání. Moc se tenkrát hádaly, máma si chtěla prosadit potrat a babička... ta jí nakonec dala ultimátum. Buď bude mít obě, miminko a svoji mámu, nebo ani jedno.“

Oči se mi začaly plnit slzami. I když jsem s mámou nevycházela dobře, najednou mi jí bylo líto.

„Nakonec se rozhodla, že si dítě nechá, a babička slíbila, že jí bude pomáhat. Liliana si nakonec zvykla na představu, že bude mít miminko. Plánovala krátkou dovolenou, aby se vzpamatovala z porodu, a domluvila se s babičkou, že tě bude přes den hlídat, aby ona sama mohla jít co nejdřív zpátky do práce.“

Věděla jsem, co přijde. Mámě ten plán nevyšel...

„Jenže těsně před tím, než jsi přišla na svět, babička zemřela, a máma na to nakonec zůstala sama.“ Vzdychla. „Já jsem se jí snažila pomáhat, co to šlo, ale měla jsem na starost koně. Tvůj táta taky musel pracovat, a znáš ho, nikdy se neutrhne před osmou. Jeden druhého skoro neviděli... a když byli spolu, věčně se hádali.“

Máma byla unavená. V noci k tobě vstávala co dvě hodiny, aby tě nakrmila, a přes den tě musela skoro pořád chovat, protože jsi hodně plakala. Snažila se pracovat z domova, ale brzo to vzdala. Taková náročná práce a miminko se prostě nedaly skloubit dohromady...“

„Tak proto mě tolik nenávidíš?“ vydechla jsem zaskočeně. „Protože jsem jí stála v cestě za kariérou?“

Teta chvíli nic neříkala. „Musíš pochopit, že mít dítě je strašně náročné, i když si ho žena moc přeje. Někdy to trvá měsíce... kolikrát i roky, než si novopečená máma začne mateřství užívat.“ Stiskla mi ruku. „Zkus se na to podívat z jejího pohledu. Nechala si dítě, po kterém netoužila. Porod byl těžký a komplikovaný a nakonec jí do rukou vložili uzlíček, který nebyla s to uklidnit. Trvalo pak skoro rok, než se mohla pořádně vyspat. Mezitím se jí málem rozpadlo manželství a taky ztratila postavení, o které strašně dlouho usilovala...“

„Snad ji neobhajuješ?“

„Ne. Jen se ti snažím objektivně nastínit situaci. Chápu, že byla našťvaná, ublížená a rozhozená. Ovšem to, že si tě nikdy neoblíbila... to pochopit nedokážu.“

Několik minut jsme seděly v tichosti.

„Adámek byl taky neplánovaněj?“ zeptala jsem se nakonec. Vybavily se mi všechny jeho fotografie a výkresy vystavené po celém domě. To, jak ho máma pořád objímala a pusinkovala. Ne, odpověděla jsem sama sobě. Bráška tedy neplánovaný a nechtěný opravdu nebyl.

Teta moje úvahy potvrdila zavrtěním hlavy.

„Bylo ti skoro sedm, když mi tvoje máma řekla, že se s tátou snaží o dítě. Zrovna ho povýšili a oni si spočítali, že s jeho novým platem budou moct splatit hypotéku za pár let. Máma za sebe našla dočasnou náhradu. Mysleli si, že je ten správný čas na další dítě... a otěhotněla hned. Byla nadšená a na miminko se moc těšila. Bylo hezké ji slyšet takhle mluvit. Myslela jsem, že se tím všechno změní i pro tebe.

A když se potom dozvěděla, že čeká kluka! Vždycky moc toužila po chlapečkovi...“ Znovu se smutně usmála a oči jí zvlhly.

Pochopila jsem, proč mi vždycky říkala Jindro a proč mě tehdy do školy zapsala pod jménem, které znělo chlapecky.

Teta dlouho nic neříkala. Nakonec jsem ji musela popostrčit. „Jak to, že si Adama tolik zamilovali, a na mě se přitom nechtěli ani podívat?“

„Občas je to vážně nespravedlivé, jak to příroda zařídí,“ vzdychla a nosově si odfrkla. „Druhé těhotenství proběhlo bez problémů a porod šel rychle. Za měsíc už Adámek spal celou noc, a i když přes den kromě krmení skoro nevyžadoval pozornost, máma se s ním pořád mazlila. Byla jsem ráda, že je z něj nadšená, ale bylo mi líto tebe.“

Musela jsem se podívat jinam.

„Byla by tenkrát zvládnutá na mateřské i pracovat, ale poprvé za svůj dospělý život nemyslela na práci. Chtěla si Adamovy první měsíce užít... no a z několika měsíců se nakonec staly tři roky.“

Tiše jsme pozorovaly, jak slunce mizí za obzor a zanechává za sebou tenký zlatý proužek.

„Není divu, že mě odjakživa nenávidí,“ zašeptala jsem nakonec, „když jsem ji vždycky stála spousta práce a s Adamem to prostě bylo mnohem jednodušší. Ale... jak to, že mě vlastně nemá rád ani táta? Vždyť on nikdy s prací skončit nemusel a starat se o mě taky ne...“

Teta si zlehka foukla pod ofinu a těkala očima po místnosti, než odpověděla.

„Vždycky jsem měla dojem, že ho Liliana v některých věcech dost ovlivňuje. Myslím, že prostě podlehl tomu, jak moc je nešťastná, a kvůli tomu tě nedokázal mít rád. Dává to smysl?“

Kývla jsem.

Znovu mi stiskla ruku. „To, že si k tobě rodiče nenašli cestu, vůbec neznamená, že nejsi krásná, chytrá holka, která si zaslouží štěstí a lásku.“

Nejhorší na tom bylo, že zrovna po štěstí a lásce jsem toužila ze všeho nejvíc. A nejen ze strany tety. Chtěla jsem, aby mě milovali i rodiče. Nebylo přece hloupé přát si patřit do normální rodiny, kde se všichni respektují a mají rádi!

Zabořila jsem hlavu do dlaní a mezi prsty viděla, jak teta opět sahá po své kožené taštičce s inzulinem.

Vzdychla jsem a zahнала tu vzpomínku zavrtěním hlavy. Bylo nerozumné vybavovat si zrovna tenhle rozhovor těsně před závěrečnými zkouškami. Taky bych je z rozrušení nemusela zvládnout. Uklidnila jsem se tedy tím, že jsem sáhla po čisté čtvrtce a tužce. Bezmyšlenkovitě jsem začala kreslit a portrét jako obvykle nabral Adámkovu podobu.

Byl svou pohledností a dětskou radostí vděčným objektem a mě nikdy neomrzelo ho kreslit pořád dokola. Vždycky byl zobrazený tak, jak jsem si ho pamatovala. Čtyřletý rošťák s velkým úsměvem.

Jak by asi vypadal teď?